

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

4 An potuerit in ipso momento conceptionis sanctificari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

peccatum Adæ contraheret, verum etiam ne in ipso peccaret: talis opinio non posset censura notari, quia ut cunctae saluat scripturarum locutiones. Mihi tamen nullo modo probanda videtur, quia nec consequenter loquitur, neque omnibus testimonijs adductis potest plene satisfacere, neque ad tuendam Virginis dignitatem est necessaria.

*Responsio
ad funda-
mentum
contrariae
sententiae.*

Ad fundamentum contrariae sententiae, primum dicitur, illud solum esse coniecturam habentem quandam pietatis speciem, quæ satis esse non debet, ut tantum autoritatis pondus relinquamus. Deinde illa coniectura nullam vim habet: quia ut Augustinus docuit lib. 6. contra Iulian. capite 4. *Peccatum originale quatenus consideratur in actione alterius, alienum est, sit autem proprium tantum contagione propagationis.* Sicut ergo alienum peccatum non derogat propriae innocentiae, & puritati, ita nec peccatum Adæ, quamdiu in eo consideratur, & re ipsa aliqua macula ex illo contracta non est. Sicigitur, quod Beata Virgo de se fuerit obnoxia peccato (si illud reuera nunquam habuit) non derogat perfectæ eius sanctitati, & puritati: sed tantum ostendit naturæ originem, & infirmitatem, quæ ita per gratiam sanari potest, ut nullus in ipsa personæ defectus appareat, ut infra videbimus. Aliunde verò convenientissima ratione diuinæ providentiæ factum est, ut Beata Virgo simul cum tota natura in voluntate Adæ fuerit constituta, ut perfectæ, & vniuersalis dignitas redemptoris, & efficacia gratiæ eius redderetur illustrior, & in matre sua perfectius eluceret, ut in sequentibus magis explicabitur.

SECTIO III.

Virum potuerit Beata Virgo ante animationem sanctificari.

Sermo est de duratione temporis, nam de naturæ ordine postea dicendum. Dupliciter autem potest intelligi sanctificatio ante animationem, primo formaliter per propriam infusionem formalis sanctitatis, secundo in radice, scilicet in parentibus, aut in semine, ita illa disponendo, ut non possent esse organa, per quæ originale peccatum in Virginem transfunderetur.

Dico iam primò, impossibile fuit Beatam Virginem ante animationem formaliter sanctificari. Probatur aperte ratione D. Thom. hic. Quia proprium subiectum formalis sanctitatis est persona, seu anima rationalis: ergo ante animationem per rationalem animam, non est subiectum capax formalis sanctitatis, ergo eo tempore non potuit fieri formalis sanctificatio.

Dico secundò. Neque in ipso semine, vel in foetu inanimato, potuit Beata Virgo sanctificari radicaliter, si proprie loquamur. Probatur, & explicatur. Quia in semine non est aliqua qualitas, nec priuatio physicae qualitatis, ratione cuius sit veluti instrumentum ad peccatum originale introducendum, ut hac ratione intelligi possit veluti mundari semen, & ita prolem in illo tanquam in radice sanctificari. Quia in semine nulla qualitas est præter connaturales illi, & si quid aliud fingitur, planè commentitium est, & merito ab omnibus Theologis reiectum, ut friuolum, & carens fundamento. Quia originale peccatum, non inducitur per actionem physicam, sed morali quodam modo, ut ex propria materia suppono, nulla ergo actio physica intelligi potest, qua mundetur semen, ut in radice fiat hæc sanctificatio. Solum posset intelligi quædam intrinseca lex Dei qua statuat deputare hoc semen, ut per illud proles sancta, & sine peccato concipiatur. Sed hæc non est propria sanctificatio in radice, sed solum est decretum Dei de sanctificanda huiusmodi prole in ipso conceptionis momento. Et eodem modo posset in-

*Beata Virgo
in parentum
semine san-
tificari non
potuit.*

telligi in ipsis parentibus proximis, vel remotis excipere Deum prolem aliquam à lapsu culpæ, ut v. g. si statueret ex talibus parentibus concipi filios, vel nepotes sine originali culpa. Et hoc fortasse modo dixit D. Thom. in 3. distinct. 3. quaest. 1. art. 1. potuisse Beatam Virginem in parentibus sanctificari ante animationem: quanquam hæc reuera non sit proprie sanctificatio. Quia supposito lapsu in primo parente, semper naturalis conceptio de se est inefficax, ut ex vi illius indicatur gratia, vel iustitia, & ideo ex vi conceptionis temper concipitur proles carens gratia, & iustitia, atque adeo in peccato. Quod autem Deus decreuerit illam conferre alicui, vel omnibus filiis talium parentum, extrinsecum certè est, nullamque propriam sanctificationem in parentibus efficit: nisi fortasse fingamus ipsis parentibus talem modum gratiæ, aut diuinæ benevolentiae fieri, ut per illam quasi debeatur ijs præseruatio, & sanctificatio prolis. Nam si hoc fieret, reuera esset quidam modus sanctificationis, seu præseruationis in ipsis parentibus, & fortasse non implicat contradictionem talis modus, ut D. Thom. in genere dixit, vanum tamen esset, & sine fundamento dicere Beatam Virginem esse hoc modo sanctificatam ante animationem. Quamquam enim Deus habuerit æternum decretum præseruandi prolem talium parentum, tamen sola illa prædestinatio non sanctificat, donec executioni mandetur, mandatur autem in ipso instanti animationis prolis, & non in parentibus, quia in illis nullum habuit effectum, neque ijs data est aliqua specialis gratia, ex qua necessario consequeretur sanctificatio prolis, quod esset proprie in parentibus, vel in radice sanctificari. Certum ergo est non potuisse Virginem proprie sanctificari ante animationem: & multò certius, non fuisse prius tempore sanctificatam, quam in rerum natura extiterit.

D. Thom.

SECTIO IV.

An Beata Virgo potuerit in ipso momento conceptionis sanctificari.

Certum est absolute, & simpliciter loquendo ac nulla facta suppositione posse Deum sanctificare animam rationalem in eodem instanti, quo illam creat, infunditque corpori, sicut sanctificauit Adamum, & sanctificaret omnes eius posteros, si is non peccaret. Difficultas ergo oritur ex suppositione facta, quod B. Virgo contenta fuit sub lege Adamo posita, & in eo peccauit. Videtur enim cum hac suppositione pugnare, ut sine peccato concepta sit. Primò quidem, quia diuinum decretum est immutabile, sed diuina lex, & decretum fuit, ut Adamo peccante omnes posteri priuarentur iustitia, atque adeo inimici Dei conciperentur, ergo huic decreto repugnat ut aliquis sub illo contentus sine peccato concipiatur: ostensum autem est, Beatam Virginem sub illo esse comprehensam. ergo. Et explicatur à contrario. Nam, si Adam non peccasset, impossibile esset aliquem eius filium sine iustitia concipi, quia hoc repugnaret diuino decreto, quo promissit iustitiam omnibus posteris, si Adam in illa perseueraret, ergo similiter è conuerso. Secundò, quia Beata Virgo fuit obnoxia peccato originali (ut dictum est) ergo saltem in primo instanti suæ conceptionis fuit obnoxia: quia, antequam existeret, non potuit habere debitum contrahendi peccatum, ergo facta hac suppositione, non potuit in illo primo instanti habere gratiam: quia repugnat, simul esse in gratia, & esse obnoxium peccato, alias etiam post sanctificationem mansisset Beata Virgo toto tempore vitæ peccato obnoxia: ergo facta illa suppositione necessario consequens fuit, ut saltem in primo instanti in peccato conciperetur. Et hanc sententiam existimant

manet multi esse iuxta mentem Diui Thomæ: hæc enim ratione, ex hoc quod Beata Virgo ex vi suæ conceptionis fuit obnoxia originali peccato, intulit fuisse sanctificatam post animationem. Quæ consequentia, vt bona sit, supponit non potuisse simul esse obnoxiam, & in ipsa conceptione sanctificari. Eadem est sententia Alexand. Alenf. 3. part. quæstio. 9. n. 2. articulo primo. Et idem sentit Richard. in. 3. distinct. 3. articulo 1. quæst. 1. & omnes, qui existimant, non potuisse Beatam Virginem verè, ac propriè esse à Christo redemptam, nisi fuisset in peccato originali concepta, vt etiam D. Thom. indicat, tam hic, quam prima secundæ quæst. 81. art. 3. & qui eius sententiam sequuntur, vt Capr. Ferrar. 4. contra Gent. c. 50. & alij.

Alcivand.
Alenf.
Richardus.

D. Thom.

Ferrar.

In primo con-
ceptionis in-
stanti sancti-
ficari B. Vir-
go potuit.
Palud.
Bonavent.
D. Anselm.

Nihilominus dicendum est, potuisse Beatam Virginem præseruari ab originali peccato, & in primo suæ conceptionis instanti sanctificari. Præter omnes authores, qui affirmant ita factum esse (quos sequenti sectione referam) docet hoc expresse Palud. in 3. distinctione 3. quæstione 1. artic. 1. & idem sentit Bonavent. p. r. illius distinctionis, artic. 1. quæst. 1. Anton. 1. part. Theologali, tit. 8. capite 2. Et probatur ostendendo nullam esse repugnantiam: quia, licet Deus contulerit Adæ originalem iustitiam ea lege, vt si mandatum transgrediretur, totam posteritatem suam, (quod in ea erat) illa priuaret, nihilominus post præuissum peccatum Adæ potuit Deus velle, vt peccatum in re ipsa transfunderetur in Virginem, sed præuenire, & impedire illud per gratiam ei infusam in primo conceptionis eius instanti, quia hæc voluntas non repugnat cum priori lege, & pacto: quia illa prior lex non includit absolutam, ac definitam Dei voluntatem, vt peccante Adamo, omnes eius filij sine gratia conciperentur, sed vt perderent ius ad gratiam, & idèò quantum esset ex vi conceptionis, sine illa conciperentur, non tamen priuauit se Deus iure, & libertate miserendi, cuius vellent, & quando vellent: sicut etiam ex vi prioris patris, & peccati Adæ, omnes homines incurrunt poenam mortis, à qua tamen potest Deus, quos voluerit, præseruare, vt constat ex D. Thom. prima secundæ quæstione 82. articulo 3. ad primum. Et similiter, omnes ex vi eiusdem peccati etiam extra vterum nascuntur sine gratia, & in peccato, & tamen potuit Deus priuilegium aliquibus concedere. Ac denique, si Rex legem ferat sub poena mortis, non idèò absolute vult omnes transgressores re ipsa pati eiusmodi poenam: sed vult esse reos mortis, ipse tamen potest illam dispensare, seu remittere. Non est ergo repugnantia illa, quod beata Virgo fuerit sub illa lege contenta, & idèò in Adam peccauerit, & nihilominus potuerit Deus priuilegium illi concedere ne re ipsa peccatum contraheret.

Responso
ad argum.
ta in opposi-
tum.

Vnde ad primam difficultatem neganda est consequentia. Clarè enim ex dictis constat inter illas Dei voluntates non esse repugnantiam, quia altera est generalis, & veluti antecedens, altera particularis, & consequens. Quin potius addo, etiam si dicamus (vt probabile est) Deum ante præuissum originale peccatum prædestinasse Virginem, sicut ad diuinam maternitatem, ita & ad perpetuam sanctitatem & innocentiam, quæ illam decebat, potuisse nihilominus illam sub lege Adæ posita comprehendere, & rursum præuiso Adæ peccato, vt suum primū propositum erga Virginem firmum maneret, velle propter Christum, illam ab omni labe præseruare, nihil enim hæc inter se pugnant, sed potius sunt valde coherentia, rationique consentanea.

Vnde etiam obiter intelligitur potuisse Beatam Virginem in mente Dei semper, & in omni signo rationis esse præordinatam ad perpetuam sanctitatem, omnique ex parte perfectam, quamuis in radice, & in alio permissa fuerit iustitiam amittere. Quia nihilominus potuit in re nunquam illa carere, &

A mittere autem in alio, non derogat perfectæ puritati & sanctitati, vt dictum est.

Ad confirmationem verò illius difficultatis respondetur, exemplum non esse simile (quidquid sit de illius veritate) & ratio est, quia Deus non potest esse author culpæ, sicut potest esse iustitiæ, & idèò Adam non peccante, non posset Deus facere, vt vel vnus posterorum eius in peccato conciperetur, potest autem facere, vt non obstante illius peccato, filius in iustitia concipiatur. Dices, posset saltem Deus facere, vt Adam non peccante, filius nihilominus sine iustitia conciperetur, quamuis non in peccato. Respondetur probabile esse promissionem iustitiæ fuisse absolutam & fuisse efficacem: & idèò illa stante, & Adamo perseverante, non potuisse non impleri. Quia in bonis conferendis Deus est liberalior, & non priuat illis, præsertim spiritualibus, sine causa ex parte nostra: & idèò dona Dei, dicuntur esse sine penitentia. Item quia illa priuatio iustitiæ non est per se amabilis, atque adèò nec per se intenta: at verò, quod filij Adæ ipso peccante careant gratia, ad vindictiuam iustitiæ pertinet, cuius remissio interdum per se amabilis est, ac diuinæ misericordiæ consentanea, & ad aliquem finem conueniens.

Obiectio.

Responso.

Et ex hoc facile responderetur ad secundam difficultatem, quæ duobus modis explicari potest: primo, si dicamus non oportere, vt B. Virgo in propria persona fuerit obnoxia peccato, sed solum in radice, id est, in parentibus, seu in semine, & formatione fœtus toto tempore generationis vsque ad animationem, ita vt in primo instanti animationis non fuerit obnoxia, si fuit præuenta per gratiam, sed in toto anteriori tempore. Ita opinantur Catharin. & Cordub. sect. 2. citati, quia hoc (inquiunt) satis est, vt Beata Virgo fuerit propriè redempta, sicut Dominus arboris, habet sibi obligatos fructus, antequam nascantur, & idèò potest illos vendere, vel redimere. Et iuxta hunc modum facile intelligitur, quomodo B. Virgo potuerit simul esse obnoxia peccato, & nunquam esse in peccato, quia scilicet fuit obnoxia in alio, & antequam existeret, caruit autem peccato in se, simul ac esse incepit.

Catharin.
Cordub.

Secundò & verius (mea sententia) explicatur hæc difficultas, si dicamus, Beatam Virginem in propria persona fuisse peccato obnoxiam in primo instanti suæ Conceptionis, & nihilominus in eodem potuisse se carere peccato, & præueniri gratia Dei. Quod facile patebit, si semel intelligatur, quid sit, obnoxium esse peccato originali. Ad quod explicandum aduertendum primò est, hominem, prius natura esse hominem, quàm sit sanctus, vel peccator, quia esse naturale, tam ad gratiā, quàm ad culpam per modum subiecti ad accidentariam formam comparatur, & idèò prius etiam natura intelligitur homo esse filius Adæ, quàm intelligatur actu esse in statu gratiæ, vel peccati, quia hic ordo naturæ solum est ordo causæ, quo intelligitur hæc proles ab hoc naturali principio Physicè manare, prius quàm intelligatur aliquid aliud illi superaddi.

B. Virgo in
propria per-
sona peccato
originali
obnoxia in
primo in-
stanti suæ
conceptionis.

Secundò addendum est, in natura lapsa ex hac naturali origine statim consequi influxum originalis culpæ, nisi Deus per gratiam præueniat, & impediatur illud. Vnde fit in illo primo instanti, quo proles concipitur, causas eius proprias ita esse dispositas, vt omnino necessariò veluti in fluxuræ sint originale peccatum, nisi à Deo præueniantur. Et hoc est esse obnoxium peccato originali, & quia hanc necessitatē, & veluti propriarum causarum debilitatem habet proles, non solum antequam animeretur, sed etiam in ipsomet instanti animationis, vt intelligitur natura antecedere omnem gratiæ infusionem, idèò verissimè dicitur in primo instanti, & in propria persona esse obnoxia peccato.

Obnoxium
esse peccato
originali
quid sit.

Tertiò hinc facile intelligitur hoc nihil ob stare, quo minus Deus in eodem instanti possit gratiam infun-

infun-

infundere. Quia hæc duo non repugnant, scilicet A
effectum procedere à causis, à quibus habiturus ef-
fet aliquam imperfectionem, si non impedirentur,
& nihilominus causas de facto impediri. Et hanc
sententiam benè docuit Caiet. opusculo de Conce-
ptione, ca. 3. dicens, hoc modo melius intelligi Bea-
tam Virginem potuisse esse propriè redemptam in
propria persona, etiam si in illa non habuerit origi-
nale peccatum. Quia illam et gratia, qua præuenta
est, fuit gratia redemptionis, & impediuit culpam
necessario emanaturam ex causis proximis, Deo
non impediente.

Quartò denique addendum est, inde non fieri
hominem sic iustificatum, semper aut post primum
instans conceptionis manere peccato obnoxium, in
primo enim instanti homo est quasi in dispositione
proxima, & causæ possunt tunc influere originale
peccatum, postquam verò per gratiam præuenientem
impeditæ sunt, prorsus evanescent, ut amplius
hominem maculare non possint, & idè omnis ho-
mo, qui ab originali liberatur, hoc ipso amplius non
manet illi peccato obnoxius. Vnde intelligitur esse
obnoxium peccato originali, prout natura antecedit
ipsam peccatum, non esse culpam, cum illam
naturæ ordine antecedit, nec reatum poenæ, cum
hic culpam consequatur, sed solum esse necessita-
tem quandam incurrendi culpam, & veluti ordi-
nem ad causas deficientes, quæ necessitate quadam
illam influunt, vel denique impotentiam quandam
vitandi huiusmodi culpam, nisi Deus eam impe-
diat.

SECTIO V.

*An Beata Virgo fuerit ab originali peccato præserua-
ta, & in primo sue conceptionis instanti sancti-
ficata.*

PRIMA sententia affirmat fuisse conceptam in o-
riginali peccato, & nihilominus in primo instanti
sue conceptionis fuisse sanctificatam. Ita sentit ex
parte Henric. quodlib. 13. quæst. 13. Sed eò impro-
babili sententia. Quia gratia, & peccatum originale
priuatiuè opponuntur, ut constat ex propria mate-
ria, & latè tractat Durand. 3. dist. 3. quæst. 2. Respon-
det autem Henricus, licet non potuerit Beata Virgo
in primo instanti esse in peccato originali, & reci-
pere gratiam, ex parte tamen agentis, scilicet Dei, in
eodem primo instanti fuisse infusionem gratiæ, ma-
nente peccato originali pro illo instanti. Sed rogo,
quid sit Deum infundere gratiam in illo instanti?
nam si est verè illam efficere, & producere intrinse-
cè, necesse est in illo instanti gratiam esse, & conse-
quenter inesse Virgini, quia non sit extra subiectum:
Aut non est efficere gratiam: & sic nihil aliud est,
quàm Deum esse veluti paratum ad infundendam
gratiam immediate post illud instans, quod forte
non fuit impossibile, non tamen de hoc loquimur.

Est ergo secunda sententia, quæ ait Virginem fuisse
conceptam in originali, & paulò post fuisse san-
ctificatam. Hanc tenuerunt ferè antiqui scholastici
ante Scotum D. Thomam hic, & in 3. distinct. 3. vbi
Bonauent. Albertus Magn. Richard. Durand. Palu-
dan. Capreol. Alenf. & Henric. locis citatis Gregor.
in 2. distinct. 30. quæst. 2. Anton. 1. part. tit. 8. c. 2. Tur-
recrem. opusculo de hac re, Caiet. etiam proprio o-
puscul. & hic, Ferrar. 4. contra Gent. cap. 50. Funda-
menta huius sententiæ ad quatuor capita reuocantur.
Primum sumitur ex Scriptura, vbi sunt locutio-
nes generales, ut Omnes in Adam peccauerunt, ad Rom.
5. & alibi, à quibus regulis neminem licet excipere
sine Patrum, aut Ecclesiæ traditione, quæ in propo-
sito nulla est. Propter quod Albert. Magn. videtur
erroris damnare contrariam sententiam, & D. Tho.
quæst. 4. de malo, art. 6. dicit esse erroneum, aliquos

ex Adamo genitos per seminalem generationem,
immunes facere ab originali. Secundum caput est
ex similibus definitionibus, Concil. Arausic. Mile-
uit. & Florent. Potest confirmari, quia Pius V. ab-
stulit proprium officium conceptionis, quia in eo
dicebatur Beata Virgo immaculata, & præseruata. ut.
Tertium caput sumitur ex Patribus. Capreol. nu-
merat quadraginta. Caietan. videns non esse ad rem
reduxit ad quindecim. Cano. lib. 7. ca. 1. addit quæ-
dam alia testimonia dicens: nullum Sæctorum do-
cuisse contrarium, sed de hoc postea.

Ex Patribus quatuor modis possunt argumentari,
primò ex generalibus locutionibus, quas omit-
to, quia communes illæ tantum habent aliquam
vim, quæ simul omnes includunt in peccato, & ex-
cipiunt solum Christum. Leo Papa ferm. 1. de Nati-
uitat. Sicut nullum à reatu, & c. Cyrill. lib. 16. in Leuit. à
principio multa habet. Inter alia, Solus Iesus est, qui
nunquam inuenitur extra sancta, solus, qui peccatum non
fecit, similia habet Dialog. 1. de Trin. post med. Am-
bros. lib. 2. in Lucam c. de Circumcisione. Solus per om-
nia ex uatu de semina sanctus Dominus Iesus. Quæ
verba commendat multum Aug. 2. contra Iulian. in
princip. & de Perfectione iustitiæ circa med. dicit a-
lium præter Christum excipere esse contra Paulum.
Idem primo de peccat. merit. ca. 29. & sepe alius. Et
tract. 4. In Ioann. dicit singulare fuisse Christo non
habere carnem peccati, quia non fuit femine viri
conceptus: Qui, inquit, innocens? omnes ex illa tradu-
ce veniunt, de qua Dauid. In iniquitatibus conceptus sum,
solus ille agnus, qui non sic venit. Idem Fulgent. de fide
ad Petr. c. 2. expresse Greg. lib. 11. Moral. in fine, & li-
bro 18. cap. 27. aliàs 35. circa illud, Non adaquabitur ei
aurum de Æthiopia, vbi tamen etiam de Natiuitate
loquitur.

Secundò ex illis Patribus, qui in particulari lo-
quuntur de Virgine, sed non satis apertè. Primò,
August. lib. 2. de peccat. merit. c. 24. dicit de Christo,
non sumpsit carnem peccati, licet de materna carne pecca-
ti. Secundò, idem August. in id Psalm. 34. Ego autem
cum mihi molesti essent, dicit, Mariam ex Adam conce-
ptam fuisse mortuam propter peccatum. Tertio, Ambro-
fermon. 6. in Psalm. 118. dicit, Carnem Christi in mare
fuisse obnoxium peccato. Quartò, Euseb. Emislen. ser. 2.
de Christi Natiuit. dicit, Ab originali nexu immunem, ne-
que ipsa Dei genitrix fuit. Quintò, Ansel. lib. 2. cur Deus
hom. c. 16. Virgo, inquit, in iniquitatibus concepta, & in
originali peccato nata est, quia & ipsa in Adam peccauit.
Sextò, Bernardin. Senen. ferm. 51. art. 1. capite 4. dicit
per sanctificationem Virginis remotum esse ab illa
originale peccatum, & ablatam promptitudinem ad
malum. Septimò, Vincent. Ferr. ferm. 1. de Natiuit.
Mariæ, dicit Christum in primo instanti Conceptio-
nis, Virginem verò eadem die, vel hora fuisse sancti-
ficatam.

Tertio ex Patribus, qui dicunt B. Virginem esse
mundatam. Nam hæc locutiones supponunt culpam.
Ita loquitur Nazian. orat. 38. & 42. ferè circa med. S. Greg. Naz.
Maxi. ferm. de Assumpt. Rhemig. Psalm. 21. Bed. Maximi. in
Luc. 1. & citatur in Glof. ordinaria, & Fulg. ferm. de
Laudib. Virg. ait, Cum dixit Angelus gratia plena, o-
stendit ex integro iram exclusam prima sententiæ, & ple-
nam benedictionis gratiam restitutam. Difficilis loqui-
tur Chrysip. presbyt. Ierosolym. ferm. de B. Virgo
tom. 7. Bibliot. Cum omnibus inquit, argat de lap. u, in
quo illam constituit vel Eua cognatio. Et applicat illud
Psalm. 44. Obliscere populum tuum, & c. & Richard.
de S. Viç. lib. 2. de Emmanuele c. 26.

Vltimò sunt Patres qui manifeste docent hanc
sententiam, è quibus duos reperio, Bernard. Epistol.
174. & Rupert. libr. 1. in Cantic. circa princip. Refe-
runtur alij duo Anton. Padua. ferm. de Natiuitat.
Mar. & Erardus, vel Gerardus Episcopus, & martyr.
ferm. de Natiuit. Mariæ.

Quartò sunt rationes. Primò est illa vulgaris, quia
aliàs

Caietan.

Obnoxium
esse peccato
originali ut
sic, non im-
portat cul-
pam.

Henric.

Durand.

D. Thom.
Bonauent.
Albert.
Magn.
Richard.
Durand.
Palud.
Capreol.
Alenf.
Henric.
Gregor.
Anton. in
Turcrem.
Caiet.
Ferrar.
Rom. n. 1.Cic. Arnu-
sic.
Conc. Mile-
uit.
Conc. Flo-
rent.
Pius V.
Capreol.
Cano.Leo Papa.
Cyrill.

Ambros.

August.

Fulgent.
Greg. Papa.

August.

Ambros.

Euseb.
Emisf.

Anselmus.

Bernardin.

Vincent.

Ferrar.

Greg. Naz.

Maximi.

Epist.

Rhemi.

Beda.

Fulg.

Chrysip.

Ierosolym.

Richard.

Victor.

Bernard.

Rupert.

Anton. Pa-
dua.Gerard. E-
piscopus.